

Gredoč pridejo zopet do studenca. Urno si tu začno umivati od jagod rudeče prste. Štefanka postavi košarico na skalo in sede k studencu. Z jedno roko se opre na breg v travo, pa »O joj! . . . moj Bog, kača, kača!« zakliče vsa prestrašena. Nič hudega ne sluteč je bila položila roko na pisanega gada, ki je zvit ležal v travi. Videla je, kako je bil že privzdignil glavo, da bi jo ugriznil. Hitro so pograbile košarice ter bežale proti cesti. Srce jim je glasno bilo in komaj so dihale. Ko so se nekoliko umirile, pravi Pepina: »Sam angeljček varih nas je varoval.« Prišedši do znamenja, pred katerim so klečale pred jedno uro, zopet pokleknejo in se zahvalijo Bogu, da jih je obvaroval tolike nesreče. Sklenile so, da bodo prišle večkrat k znamenju molit in ovenčat Jezusa, ki je poslal angeljčka, da jih reši iz nevarnosti.

Znamenje blizo studenca pa je dan na dan ovenčano s svežimi cveticami. In če vprašaš, kdo to dela, porekó ti: »Furlanijeva Pepina, Poštna Štefanka in Srimčičeva Fricika.«

Fr. —ek.

Poletne podobice.

(Piše Janko Barlé.)

II.

Nastopila je tista dôba, ko je najbolj prijetno v senci pod košatimi drevesi. Zeleno listje se je tako razprostranilo, da se morajo na njem ustaviti celo pekoči solnčni žarki in zadaj se širi prijeten hlad, posebno če še hitri veterc malo pošepeče med onimi velikimi in malimi vejicami. Da, ugodno bi bilo tamkaj, ali marljivi kmet se pač ne utegne ondukaj hladiti, ker ga mnogo in mnogo opravil zove drugam. Na polju vse mrgoli pridnih delavcev in delavk in sto in sto solnčnih žarkov se upira vanje in jim boža že tako zagorela lica. Znoj teče v curkih, grlo se suši, vendar človek živi v potu svojega obraza, katerega se pa poštenjak ne boji, saj vé, da mu ga bo obilno poplačal dobri Bog, ko pride rodna jesen.

Pri Bahovčevih so imeli dva dobra otročiča, Janezka in Dorico. Bog vé za kakovo delo še nista bila, ker sta bila še majhna, vendar nista bila kar tako, da ne bi nič pomagala pri hiši. Janezek je šel velikokrat s pastirjem na pašo, a Dorica je hranila čopaste kokoši, prevzetne gosi in nerodne race, katere so pohajkovale po Bahovčevem dvorišču. Nù, tudi pri mami v kuhinji se je našlo vedno kakovo delo. Zdaj so potrebovali vode, zdaj kakovo polence, zdaj kako zelenjavo iz vrta in Dorici ni bilo treba dvakrat reči, vse je hitro storila ta mala kuhinjska pomočnica. Velikokrat sta odhitela Janezek in Dorica tudi na polje, nosila delavcem predjužnik ali pa kosilo in tudi sama ondi kaj pomagala, tako da jima je bilo včasih vroče, prav vroče. Kaj hočemo, človek se mora priučiti delu že v mladosti. — Janezek in Dorica sta se posebno veselila košnje. Večkrat sta šla na travnik in pogledala, kako je že vzrasla trava. Oj, bil je travnik lep kot pisani prtíč. Brezštevilne cvetke molele so ondukaj med večjimi in manjimi travnatimi stebelci svoje glavice kvišku. Bilo je belih kot sneg, modrih kot veličanstveno nebeško obzorje, katero se je razprostiralo nad njima, rumenih kot rumeno zlato, a med njimi je poganjal rudeči mak, divji klinčki in razne druge pisane cvetke. Metuljčki v praznični obleki so frfotali od jedne do druge cvetke, vzdigovali so se majhni kukci in pisane polonice, zumljale so pridne čebelice in skakale so semtertje hitre kobilice. Vse polno življenja, vse polno veselja na pisanem travniku ob lepem solnčnatem poletnem dnevu.

Bratec in sestra sta se ob takih prilikah pridružila občnemu veselju. Skakala sta po travniku, trgala cvetke, lovila metuljčke in, ko jima je bilo že vsega dosti, prisopihala sta veselo domov k očetu, rekoč: »Oče, trava je vzrasla, skoraj nama je do pasu, treba bo kositi.«

»Mislil sem že sam na to, samo Bog daj lepo vreme«, odgovorili so oče Bahovec in pogledali na nebo. Vendar nebo je bilo jasno, čisto in modro, le tu pa tam je plaval mali, mali oblaček kot drobna meglica. Oj lepo, lepo je jasno poletno nebo! Kar je bilo nekega jutra pri Bahovčevih na vse zgodaj že vse na nogah. Bahovčevi niso dolgo spali, jutranje zvonjenje jim je bilo znamenje k

vstajenju, vendar tega dne je bilo še bolj zgodaj. Na nebu so migljale še zvezdice, posebno jasno je sijala lepa danica; le na vzhodu se je poznala že lahka rudečkasta svetloba, znamenje porajajočega se dne. Kar je bilo možkega pri hiši, in še nekoliko ptujih delavcev odpotilo se je z dolgimi kosami na bližnji travnik. Skoraj je padala ondi travica s cvetkami v dolgih redovih na zemljo. Pala je debela rosa in kose so rezale kot za stavo. Kasneje so pomagale tudi osle, kose so žvenketale, da se je čulo daleč na okrog, a rosne cvetke so zatrepetale in žalostno povesile svoje glavice, saj so jim pele kose mrtvaško pesem.

Janezek in Dorica seveda nista šla precej s kosci na travnik. Bilo je doma dovelj opraviti, posebno mati so potrebovali pomoči, saj so se malokdaj tako hitro zasukavali okrog prostornega ognjišča, kot ob košnji. Kositi ni lahko delo, zato pa potrebujejo kosci mnogo in dobre jedi. Marsikateri prekajeni svinjski okrak, kateri se je dolgo časa zibal gori v dimu, zginil je ob takih dnevih iz kašče, kamor so ga obesili, ko je bil že dovelj suh. Pa tudi testo se je razprostrlo po mizi, namazalo se s smetano in delali so se štruklji in povitica, ker kaj bi bila košnja brez štrukljev in povitice. Nù, in Bahovčeva mati so umeli to delati; kar so le pripravili, vse se je povžilo, tako slastno je bilo. Zato pa tudi niso bili Bahovčevi nikdar v zadregi za delavce, ker je vsak rad prišel tje delat.

Janezek je odšel proč na travnik. Potrebovali so ga. Oni zeleni vrč za vodo, kateri je bil nameščen v grmovju pod košatim hrastom ob meji, bil je kar vedno prazen in Janezek je pa moral z njim večkrat na studenec, da prinese koscem sveže vode. Dorica je dobila pa še bolj imenitno službo, nosila je zajuterk koscem. Seveda sama ga ni nosila, ker koliko bi mogla odnesti taka majhna stvarica, kot je bila Bahovčeva Dorica, nego z deklo sta ga nosili. Dekla Manca je imela velik jerbas, Dorica pa mali. Manca je nosila jedila v velikih skledah in loncih, a v Doričin jerbašček so naložili mati kruh, žlice, nož in druge malenkosti. Mali svitek je hitro dejala na glavo, jerbašček so ji pa mati pomagali. In potem hajdi na travnik.

Solnčece je že precej pripekalo, zato se je zajterkovalo v senci pod hrastom. In dišalo je. Še celo Janezek in Dorica sta dejala, da jima niso materini štruklji nikdar tako teknili, kot na travniku na svežem, božjem zraku. Ko so se vsi nazajterkovali, pričelo se je delo z nova. Zopet so kose pele, še celo s klepačem je bilo treba kose naojstriti. Manca ni odšla domov, nego je začela pokošeno travo razmetavati, da se bode ložje sušila. Pri tem sta ji kolikor toliko pomagala tudi Janezek in Dorica, katerima je veliki hlapec Matevž za to opravilo pripravil male vile. O jej, to jima je bilo vroče, ali nista prenehala. Delo je dobro napredovalo in tam okrog desete ure predpoludne je ležala vsa trava na travniku pokošena, kose so dovršile svoje opravilo. Kosci so sedaj tudi pomagali razgrinjati travo, in jedva je bila trava razgrnjena, trebalo je zopet prevračati, saj je solnce pripekalo, kakor da bi hotelo v enem dnevu vso travo posušiti. Daleč na okrog razprostranjevala se je pa lepa dišava svežega sena, kateri ni skoraj jednake.

Tam proti poldnevu je odšla Dorica z dekle zopet domov po kosilo, a pridružil se jima je tudi Janezek, kateri je prinesel vina, da si kosci malo bolje potolažijo žejo in namočijo suha grla. Potem bo trebalo seno zopet drugič prevrniti, a oglasila se je tudi pesem veselih koscev, katera je odmevala daleč na okolo. Pri petju je bilo delo ložje, in kaj so se zmenili marljivi kosci, da jim je pot curljal po zagorelem obličju in da jim je bila srajca premočena. Ko se je jelo solnce nagibati proti večeru, začeli so grabiti in seno devati v male kopice, ker kdo vé, kaj pride po noči, saj je vse v božjih rokah. Predno je zazvonilo: Zdrava Marija, bilo je že vse seno v kopicah in potem hajdi veselo pojoč proti domu. Zadovoljno je nosil vsaki kosec svojo koso na ramenu, drugi so nosili grablje in vile, a tudi Janezek in Dorica sta imela vsak svoje orodje na ramenu, češ, poglejte naju vendar, saj nisva kar tako, kar si bodi. Na zahodu je zlatila rudečkasta večerna zarja nebo in pa vrhove gorâ; po zraku so začele letati svetle kresnice in doli od mlake pod vasjo se je glasilo sto in sto žabjih grl s svojo jednolično večerno pesmico. Večerja je bila na mizi, pogovora je bilo dosti, a ko je

bil dovršen tudi rožni venec, kateri se pri Bahovčevih po stari slovenski navadi moli vsakega večera po zimi in po letu, položil je vsak vesel svoje utrujene ude k sladkemu počitku.

Drugega dne se je delo ponovilo, seno so zopet razmetali, da bi se popolnoma posušilo. Trebalo je hiteti, ker nebo ni bilo več tako jasno, kot poprejšnjega dne. Oblaki so vedno bolj preprezali modro nebo, lastovice so letale prav nizko, a soparno je bilo, da je bilo kar preveč. — »Nevihta bode«, dejali so oče Bahovec, »le hitimo, morda jej vendar utečemo.«

Ala, to se je mudilo! Jeden je nakladal na voz, drugi skupaj nosil, tretji pograbil še preostalo, da se ne zgubi nobena bilka; delalo se je, da se je vse kadilo, in Janezek in Dorica sta bila celo malo na potu. Komaj je krenil prvi voz proti domu, že so drugega nakladali. Kaj mislite, ni šala naložiti štiri take vozove, kakor so bili Bahovčevi. Ko so zadnji voz nalagali, oglaševalo se je tam od gore votlo grmenje, oblaki so počrneli, da se je kar zmračilo, dasi je jedva odbila četrta v vaškem zvoniku. Nù, vendar srečni so bili Bahovčevi. Zadnji voz je ravno zavil v dvorišče, ko se je zabliskalo, zagrmelo je mnogo bližje in začele so kapati redke debele deževne kaplje. Seveda sena niso mogli spraviti gori na skedenj, čemu tudi, saj je bilo pod Bahovčevim kozolcem obilo prostora.

»Hvala bodi Bogu, hiteli smo res, vendar tako ga še skoraj nismo spravili. Kmalo bi nas bila ulovila. Molimo, da Bog odvrne od nas hudo uro!«

In res ni bilo nič huđega. Bila je mala ploha, vendar je hitro minula in oblaki so se začeli trgati, a po zraku je vela prijetna svežest, kateri se je tako prilegal duh sena, katero je bilo spravljeno pod varno streho. Janezek in Dorica sta pa capljala po onih mlakah, katere so se napravile na dvorišču, in se že naprej veselila, kako bodeta iskala gori na senu kokošja gnjezda, pobirala jajca in jih prinašala materi v kuhinjo. In če bodeta kdaj tudi malo pospančkala gori na svežem, dišečem senu, kdo bi jima zameril!

